

Nadin el Rann NJK

***Sivatagon és tengeren, tűzön
és vízén át üldözi barátja
gyilkosát.***

***Ha egyszer megtalálja,
rablógyilkos apja is büszke
lesz rá.***

Nadir el Rann a Dzsad emírségek egyikében, El Hamedben született P.sz. 3661-ben. Apja sivatagi rabló volt; a karavánutak réme. Állandó portyáival tartotta rettegésben az oázisvárosok közt utazó tisztességes (vagy nem annyira tisztességes) kereskedőket. Karizmatikus vezető volt, tudott bánni az embereivel, s mindig ismerte hangulatukat. Mindemellett jó stratégiai érzéke és sivatagismerete segítette kétes értékű hírnévhez, elismertséghez ebben a veszedelmes szakmában. Sokáig nem tudott arról, hogy fia született, mivel az anyával csak egyszer találkozott. Egy karaván megtámadásakor az unatkozó kereskedőfeleség úgy döntött, nem nézi végig a szekerek kifosztását, inkább más jellegű kikapcsolódást keres. Legjobban természetesen maga a bandavezér volt meglepve, amikor látta, hogy a nőt nem férje sorsa érdekli, hanem valami egészen más. Úriember lévén tudta, egy hölgy kívánságát illetlenség volna visszautasítani, így mit volt mit tenni, alávetette magát a sors akaratának.

Évek múltán értesült csak róla, hogy a különös éjszaka nem maradt következmények nélkül, s fia született. Rögvest atyai érzések áradtak szét benne, azonnali cselekvésre ösztökélve őt. Egyedül indult a kockázatos útra, mely a városba vezetett. Betört a kereskedő házába, majd egynéhány kelleténél éberebb szolgálót ártalmatlanná tétele után elrabolta a négyéves gyermeket. Utóbb döbönt csak rá, hogy elkapkodott tette nyugodtan várhatott volna még négy-öt évet, hiszen a kisgyermek ereje és tehetsége nem volt még elegendő a fegyverforgatáshoz; de még a zsebmetszéshez sem. De hát mit értett ő az ilyesmi felismeréséhez? A büszke apa azonban nem esett kétségbe. Esténként taníttatta a fiút, erősítette izmait és akaratát, mesélt neki, irányította - egyszerűen, nevelni kezdte. Újabb évek teltek el, a gyermek lassan megemberesedett, kis handzsárjával szemkápráztató mutatványokra volt képes. Gyorsan felnőtt, a rablók táborának mindennapos kihívásai acéllá edzették testét és, lelkét egyaránt. Anyja szépségét, ám apja testi erejét, intelligenciáját örökölte, s minden bizonnyal kiváló örököse lett volna a banda vezetésben: Ő ellenben másra, többre vágyott. Egy kifosztott szekéren könyveket találtak, melyeket értéktelennek ítélt mindenki. El Rann egy idős, tanult sivatagi harcos segítségével megtanulta az írás és olvasás tudományát - a talált könyvek

elolvasása után döntött úgy, hogy elhagyja a sivatagot, az örök homok hazáját. Távoli tájakat ismert meg a kötetekből, ahol a víz nem sáros gödrökben búvik meg, hanem hatalmas, kristálytisza folyókban szeli át a vidéket. Fákról olvasott, erdőkről, óriási városokról, misztikus hatalmakról, varázslókról, ismeretlen királyságokról, elveszett birodalmak kincseiről. Az ifjú lelkét olyannyira elragadta az ezer kalandot ígérő messzeség, hogy elhatározta, elköszön apjától, s elhagyja otthonát. Ez azonban korántsem bizonyult ilyen egyszerűnek. A vezér jól tudta, senki más nem lehetne méltó örököse, csakis a fia, így nem engedte el.

Történt egyszer, hogy a megtámadott karaván őrei közül többen megadták magukat, látva a jókora túlerőt, amivel szembe kellene nézniük. A balsorsú katonákat foglyul ejtették, hogy később rabszolgaként vegyék hasznukat. Az örök vezetője, Romir Adhem, világot járt dzsad volt; el Rann egyre többet beszélgetett vele, mígnem aztán egyezséget kötöttek. Az inú rabló kiszabadítja a katonát, együtt megszöknek, Adhem pedig cserébe segít megismerni a sivatagon kívüli világot. A tapasztalt harcos nyomban felismerte az élet kínálta lehetőséget, s mivel megtanulta kihasználni az efféle alkalmakat, tüstént ráállt az alkura. Szabadulásuk négy okvetetlenkedő haramia véres halálát eredményezte; a villámgyors menekülés pillanatai sokáig emlékezetesek maradtak a rablók körében.

A két harcos együtt folytatta útját, át a sivatagon. Két esztendeig kalandoztak együtt Dél-Yneven, míg egy alkalommal Romig halálos sebet kapott egy gorgviki fejedésszel való küzdelemben. A fejedésszel el Rann azóta is keresi, barátja halálát ugyanis nem becsületes harc, hanem ocsmány méreg okozta. A megkeseredett harcos egyedül maradt, de kalandozó pályafutása ekkor vette igazi kezdetét. Második mesterének halála után egy időre minden vérontástól iszonyodott, s egy mutatványostársasághoz csatlakozott. Kiemelkedő ügyessége gyors sikereket hozott, kiváló tanítványnak bizonyult a zsonglörködés és az akrobatika terén is. Fél évig utazgatott a vidám csepürágók karavánjával, ám nyughatatlan lelke innen is tovább űzte. Távozásakor azonban már az akrobatika mestere volt, gyorsasága pedig ámulatba ejtett minden szemlélőt. Az újonnan szerzett tudást tökéletesen beépítette harci stílusába, a zsonglörtől tanult mozgáskoordináció és harmónia pedig

lehetővé tette számára a kétkezes harcot. Pajzsát a hátára kötötte, handzsárjának pedig beszerzett egy párt. Most már két kezében forgat hát handzsárt, könnyű páncélt visel, s kevés ellenfél érte meg, hogy félelmetes harcmodoráról beszámolhasson. Az ívelt pengék villámként szelik a levegőt dühödt, sólyomként, váratlanul csapva le. El Rann másik fegyvere a hosszú íj. Ezzel nem bánik oly döbbenetes tehetséggel, mint az ikerhandzsárokkal, de szégyenkeznie azért nem kell: Ezt a tudományt is apjától sajátította el; a sivatag végtelen homokbuckái között.

El Rann eddigi legnagyobb zsákmányát egy rablótámadás során szerezte. Shadon egyik városának uzsorásához töitek be a helyi tolvajklán négy emberével. A gazdag pénzember viszonylag ütöképes őrséggel védte magát, akik a tolvajok közül hárommal végeztek. A zsákmány azonban kárpótolt mindenért. Amikor a megmaradt tolvaj kijelentette, hogy vissza kell térniük a céhhez a kincsekkel el Rann úgy döntött, megszakítja a kapcsolatot ideiglenes megbízóival. Tudálékos tolvajtársát csendben leütötte, a pénzzel pedig elmenekült. Azóta sem látták a város környékén, bár a pórul járt tolvaj céhe bizakodva figyel a kapukat, hátha a dzsad elköveti azt a hibát, hogy visszatér. Harcosunknak persze esze ágában sincs ilyesmi, ennél mi sem természetesebb. Ismét keresni kezdte viszont Romig gyilkosát. A rengeteg arany bőségesen elegendő az elkövetkező három-négy évre - ha jól beosztja. Ám mivel ismeri magát és szokásait, úgy gondolja, öt-hat hónapig valóban gondtalanul élhet, s megpróbálhatja meglelni a gorgviki gazembert. Végső megoldásként egy boszorkány segítségét kérte, aki mágia segítségével megmondta neki a fejedésszel nevéét. El Rann kifizette a varázstudót, majd elindult Gorgvik felé. Mostanság azon a tájon kóborol, leküzdve minden akadályt, egyre kutatva barátja gyilkosát.

Státusz:	Játszható
Kaszt:	Harcos
Szint:	3
Faj:	Ember (dzsad)
Jellem:	Élet, Káosz
Vallás:	Dzsad istencsalád, Dzsah

Képességek

Erő:	16
Állóképesség:	14
Gyorsaság:	15
Ügyesség:	19
Egészség:	13
Szépség:	17
Intelligencia:	15
Akaraterő:	12
Asztrál:	11
Műveltség:	13

Harcértékek

Kezdeményező Érték:	31/35/29
Támadó Érték:	73/67/-
Védő Érték:	113/100/-
Célzó Érték:	-/-/25
Életerő-pont:	10
Fájdalomtűrés-pont:	37

Pszi: Alapfokú pyarroni
Pszi alkalmazó

Szint:	3
Pszi-pont:	15

Képzettségek

	Fok/%
3 fegyver: Handzsár, hosszú íj, tőr	Af
Lovaglás	Af
Úszás	Af
Futás	Af
Mászás	24%
Esés	38%
Ugrás	61%
Írás/olvasás	Af
Pszi (pyarroni iskola)	Af
Ökölharc	Af
2 fegyver dobás: Handzsár, tőr	Af
Zsonglőrködés	Af
Kétkezes harc	Af

Felszerelés

2 Handzsár, az egyik mágikus: TÉ: +5, VÉ: +5, KÉ:+2, Sebzés +1 (legtöbbször bal kézben forgatott, a gyengébb kézből eredő negatív módosító semlegesítésére, de átveheti az ügyesebb kézbe is, ha egy ellenfél különösen erős, vagy csak mágikus fegyverrel sebezhető meg, illetve, ha a másik pengével védekezni kíván)

2 tőr
Hosszú íj 24 vesszővel
Háton kerek bőrpajzs (SFÉ: +1, csak a háton)
Kivert bőrvért
Egyéb felszerelési tárgyak

1994.01.
Szerző: Kovács Adrián
Forrás: Rúna magazin I.évf./1.szám
Szerkesztette: Magyar Gergely